

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TÖRZS, EMMA

Vrăjile se scriu cu sânge / Emma Törzs. - București :

Bookzone, 2023

ISBN 978-630-305-147-5

821.111

Traducător: **Mihaela Apetrei**
Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

INK BLOOD SISTER SCRIBE

Copyright © 2023 by Emma Törzs
All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

EMMA TÖRZS

VRĂJILE
se
SCRIU
cu
SÂNGE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Abe Kalotay a murit în curtea casei sale la sfârșit de februarie, sub un cer atât de palid, încât părea otrăvit. În aerul încremenit se simțea mușcătura rece a iernii; când fiica lui, Joanna, a ajuns acasă și a găsit trupul zăcând în iarbă, lângă aleea lungă de pământ, cartea căzută alături de el, deschisă și cu paginile fluturând, se umezise deja.

Abe rămăsese răstignit pe spate, cu ochii pe jumătate deschiși spre cerul acela gri, cu gura moale și limba atârând albastră, cu o mână rășchirată pe burtă, expunând unghiile roase cu furie. Cealaltă mână i se odihnea pe carte, cu arătătorul încă înțepenit pe pagină, de parcă ar fi vrut s-o țină fixată în loc. O ultimă dâră de roșu aprins pălea ușor, absorbită în porii hârtiei, în timp ce Abe însuși avea albeața murdară a unei ciuperci și se umpluse de zbârcituri stranii. Era o imagine pe care Joanna știa că va trebui s-o înfrunte curajoasă până la sfârșitul vieții ei, pentru ca s-o împiedice să înlocuiască douăzeci și patru de ani de amintiri ce deveniseră, în doar câteva secunde, mai prețioase decât orice altceva pe lume. Atunci când l-a zărit, n-a scos niciun sunet, doar s-a prăbușit în genunchi și a început să tremure.

Mai târziu, s-a gândit că, poate, tatăl ei ieșise afară fiindcă își dăduse seama ce poate face cartea și se luptase să iasă în stradă înainte să i se scurgă tot sângele din corp; fie ca să facă semn vreunui șofer aflat în trecere, să cheme o ambulanță, fie să o scutească pe Joanna să-i care trupul greu și să-l încarce în bena camionetei sale, apoi să-l scoată pe aleea de acces spre casă și să-l treacă dincolo de protecția talismanelor. Însă la momentul acela, nu s-a întrebat deloc de ce se afla Abe afară.

Nu s-a întrebat decât de ce luase o carte cu el.

Încă nu înțelesese că acea carte, în sine, îl ucisese; nu înțelesese decât că prezența ei reprezenta o breșă în una dintre regulile sale de căpătâi, o regulă pe care nici Joanna însăși nu visase încă să o încalce — cu toate că avea s-o facă, până la urmă. Dar și mai de neconceput decât faptul că tatăl ei văduvise o carte de siguranța căminului lor era că Joanna nu recunoștea volumul respectiv. Își petrecuse toată viața îngrijind colecția lor și cunoștea fiecare carte de acolo la fel de bine ca pe un membru al familiei; cu toate astea, cea de lângă tatăl ei îi era complet străină atât ca aspect, cât și ca sunet. Celelalte cărți ale lor bâzâiau ca albinele, vara. Această carte bubuia precum un tunet neistovit și, când a deschis-o la prima pagină, cuvintele scrise de mână i-au jucat în fața ochilor, rearanjându-se singure de fiecare dată când o literă se limpezea cât de cât. În desfășurare; imposibil de citit.

Totuși, biletul îndesat de Abe între pagini era perfect lizibil, în ciuda scrisului tremurat. Folosise mâna stângă. Cu dreapta fixase cartea în loc, în timp ce aceasta se adăpase din sângele lui.

Joanna, scrisese el. Îmi pare rău. N-o lăsa pe măică-ta să intre în casă. Ține cartea asta într-un loc sigur, departe de sângele tău. Te iubesc mult de tot. Spune-i lui Esther

Biletul se termina aici, fără punct. Joanna n-avea să afle vreodată dacă voise să scrie mai mult sau doar a dorit ca ea să-i transmită un ultim mesaj de iubire fiicei pe care n-o mai văzuse de ani întregi. Dar ingenuncheată acolo, în țărâna rece, cu cartea în mâini, încă nu se simțea în stare să se gândească la toate astea.

Tot ce putea face era să se uite țintă la trupul lipsit de viață al lui Abe, să încerce să respire și să se pregătească pentru pașii următori.

PARTEA ÎNTÂI

MAGIA CU OGLINZI

Esther nu-și putea lua ochii de la albastrul cerului însořit.

Era desenat în toate nuanțele, aproape alb acolo unde se întâlnea cu linia orizontului înzăpezit, dar adâncindu-și treptat albastrul pe măsură ce îl urmărea cu privirea, ridicându-și ochii spre văzduh: de la culoarea oului de măcăleandru spre un azur siniliu, calm și scânteietor. Sub lumina lui, gheața Antarcticii sclipea orbitor, iar clădirile risipite în zăpadă, pe care Esther le zărea de la fereastra îngustă a dormitorului ei, aruncau umbre indigo, lunguiețe, peste șleaurile albe ale drumului. Totul strălucea. Era ora opt seara, și nu cu mult mai întuneric față de cum fusese la ora opt dimineață.

— Scuză-mă, a spus Pearl, atingând ușor șoldul lui Esther, în încercarea de a înfige în rama ferestrei o bucată de carton tăiată pe măsura geamului.

Esther s-a dat înapoi, spre patul nefăcut și, sprijinită în coate, a privit-o pe Pearl cum se apleacă peste biroul micuț și foarte aglomerat, ca să ajungă la geam.

— Dacă mi-ai fi spus acum două săptămâni că o să mă străduiesc să blochez lumina îndată ce soarele urcă pe cer, ți-aș fi răs în nas de s-ar fi cutremurat stația, a zis Esther.

Pearl a rupt cu dinții banda adezivă.

— Păi acum două săptămâni dormeai noaptea. Să nu mai zici că întunericul nu ți-a adus nimic bun.

A lipit ultima fâșie și a adăugat:

— Sau eu.

— Îți mulțumesc, întunericule, și îți mulțumesc și ție, Pearl, a răspuns Esther.

Cu toate că, într-adevăr, dormea prost de când soarele reapăruse după șase luni de iarnă, tot era oarecum descurajant să vadă dispărând lumina și munții îndepărtați, fiindcă această dispariție o reconecta cu realitățile din camera ca o celulă: patul, așternuturile mototolite de culoare violet, sub lumina aruncată de maleficul bec suspendat, dalele roase ale podelei și biroul din placaj, pe care zăceau aruncate tot felul de hârțoage, cele mai multe dintre ele fiind note pentru romanul mexican pe care Esther îl traducea ca să se distreze. Romanul însuși trona pe noptiera ei, ferit de colecția de pahare pe jumătate pline cu apă, care lăsaseră cercuri umede pe coperta carnetului de însemnări.

Pearl s-a așezat vizavi de ea, la capătul patului, și a întrebat-o:

— Deci, ești gata să înfrunți gloata?

Drept răspuns, Esther și-a acoperit ochii cu brațul și a gemut.

Esther și Pearl își petrecuseră iarna trecută ca membre ale echipajului de treizeci de persoane care asigura minima funcționare a micii stații de la Polul Sud, dar în noiembrie începuse sezonul de vară și, în ultimele câteva zile, avioane de marfă, mici și bâzâitoare, deșertaseră pe coridoarele stației aproape o sută de persoane. Noi oameni de știință și astronomi umpluseră dormitoare, bucătăria, sala de sport și atelierul de la etaj; străini care mâncau toate prăjiturelele coapte de cu seară porniseră computerele de mult adormite și le puneau încontinuu întrebări enervante despre orele la care funcționa internetul prin satelit.

Esther își imaginase că va fi fericită să vadă toate acele chipuri noi. Avea o fire extrovertită, nu reprezenta chiar candidatul ideal pentru a rămâne izolată undeva, pe gheață, într-o stație de cercetare care semăna mult cu

micuțul liceu de țară pe care-l absolvise. În anul precedent venirii aici, în Antarctica, trăise în Minneapolis, iar prietenii ei păruseră sincer îngroziți când le spusese că acceptase o slujbă la Stația Polară, ca electrician pentru sezonul de iarnă. Toată lumea știa pe cineva care știa pe cineva care încercase, se chinuise și zburase spre casă înainte de încheierea contractului, ca să scape de izolarea aceea nemiloasă care te strivea. Însă Esther nu-și făcuse griji.

Își imaginase că Antarctica nu putea fi mai rea decât condițiile extreme și izolarea în care trăise în copilărie. Ar fi câștigat bani buni, ar fi trăit o aventură — și, cel mai important, ar fi fost complet inaccesibilă pentru oricine altcineva de pe planetă.

Totuși, la un moment dat, în timpul lungii nopți polare, firea ei extrovertită începuse să se atrofieze și, odată cu ea, și masca de bună dispoziție pe care o îmbrăca de obicei în fiecare dimineață, împreună cu uniforma. Acum se uita spre tavanul vopsit cu un alb industrial, la fel ca pereții de un alb industrial, ca holurile de un alb industrial, ca toți colegii ei, de un alb industrial.

— Oare am fost, de fapt, introvertită în tot acest timp? s-a întrebat ea. În toți acești ani, m-am amăgit singură? Adevărații extrovertiți sunt acolo, în lumea mare, bucurându-se, fir-ar să fie, de carne proaspătă, petreceri nonstop și sex cât cuprinde, în lungul și-n latul țării.

— Ba sex cât cuprinde pe tot teritoriul internațional al Tratatului Antarctic¹, a corectat-o Pearl, care era australiană cu dublă cetățenie.

— Corect, a zis Esther. Așa e.

Pearl s-a lăsat în genunchi și s-a târât pe pat spre Esther.

¹ Tratat intrat în vigoare pe 23 iunie 1961, după ratificarea lui de către douăsprezece state implicate în cercetări științifice în regiunea antarctică (n. tr.).

LIBRIS | We know books

— Îmi imaginez, a spus ea, că șase luni de celibat nedorit, plus un avion plin de chipuri noi pot transforma pe oricine într-un extrovertit.

— Mmm! Deci tu spui că am devenit introvertită prin simpla putere a...

— Extraordinarului meu corp, evident, a spus Pearl, ale cărei buze urmau deja cochilia sensibilă a urechii lui Esther.

Esther a întins mâna și și-a înfipt degetele în coama blondă a lui Pearl, care arăta mereu ca și când ar fi fost decolorată de soare, în ciuda completei lipse a acestuia. *Australianii*. Atât de neobosiți de plajă și mereu pregătiți pentru ea.

Și-a trecut degetele printre șuvițele încâlcite și a tras-o pe Pearl în jos, ca s-o sărute, simțindu-i zâmbetul lipit de gura ei, în timp ce-o strângea în brațe.

În ultimii zece ani, de la vârsta de optsprezece ani, Esther se mutase în fiecare noiembrie — în alt oraș, alt stat, altă țară. Își făcea prieteni și își găsea iubiți cu relaxare, culegându-i din diferite locuri așa cum își ridică oamenii mâncarea la pachet, și apoi trecând la fel de repede peste aceste relații. Toată lumea o plăcea și, ca mulți dintre cei plăcuți de toată lumea, se temea că, dacă oamenii ar ajunge *într-adevăr* s-o cunoască, dacă ar reuși să penetreze acel scut sclipitor de atracție, nu ar mai plăcea-o absolut deloc. Acesta era unul dintre beneficiile faptului că nu rămânea niciodată prea mult în același loc.

Celălalt beneficiu, mult mai important, era că nu putea fi găsită.

Esther și-a strecurat o mână pe sub bluza lui Pearl, iar degetele ei au găsit adâncitura blândă a taliei, în timp ce Pearl și-a strecurat unul dintre picioarele ei lungi între coapsele lui Esther. Dar chiar și după ce a început să-și miște șoldurile instinctiv, în căutarea frecării erotice, în minte a început să-i răsune, nechemat, ecoul vorbelor de

demult ale tatălui ei — un pahar cu apă rece ca gheața, aruncat în fața propriului subconștient.

„Pe 2 noiembrie, până la unsprezece noaptea, ora standard de pe coasta de est”, îi spusese Abe în ultima zi în care îl văzuse, în urmă cu zece ani, în casa lor din Vermont. „Oriunde te-ai afla, trebuie să pleci pe 2 noiembrie și să fii în mișcare timp de douăzeci și patru de ore, altminteri cei care au ucis-o pe mama ta vor veni și după tine”.

Sezonul de vară începuse oficial cu câteva zile în urmă: pe 5 noiembrie. La trei zile după ce Esther, potrivit poruncii imperioase a tatălui său, ar fi trebuit să fie deja plecată.

Dar ea nu plecase. Era încă aici.

Abe murise de doi ani și, pentru prima dată în cei zece ani de când își începuse fuga, Esther avea un motiv să rămână. Un motiv cald și puternic, care o săruta acum pe gât.

Practic vorbind, Esther și Pearl se cunoscuseră pe aeroportul Christchurch, ca parte a unui grup mare de muncitori care așteptau avionul ce urma să-i ducă în Antarctica. Erau amândouă înfolfolite în multele straturi cerute pentru îmbarcarea în avion — căciulă de lână, o pufoaică uriașă, portocalie, mănuși, bocanci masivi, căptușiți, ochelari cu lentile închise la culoare, pe care-i purtau în vârful capului — și, în timpul cât fuseseră mânați spre avion, iar ea și Pearl se așezaseră în colțurile opuse ale aeronavei cargo, Esther n-apucase să-și facă decât o scurtă impresie despre ochii ei strălucitori și despre râsul ei plin, puternic.

Din cauza îndatoririlor și a programului complet diferit, drumurile nu li se mai intersectaseră decât spre finalul primei luni de ședere, când Esther atârname în sala de sport o pancartă anunțând că își caută un partener de antrenament. *Box, Muay Thai, BJJ, MMA, Krav Maga, hai să ne luptăm!* :) :) :) Adăugase fețele zâmbitoare ca

să contracareze agresiunea celui „să ne luptăm”, dar regretase imediat când un alt electrician — un tip alb din Washington, incredibil de înalt, care insistase ca toată lumea să-l strige „J-Dog” — văzuse anunțul și începuse s-o facă de rahat peste tot.

— Ucigașa zâmbăreață! cârâia el atunci când o vedea venind, la schimbarea de tură.

Dacă se întâlneau la cantină, la prânz, se prefăcea că se ferește.

— O să-mi dai una peste ceafă cu zâmbetul ăla larg?

Dar ultima picătură fusese când începuse să le spună tuturor, în gura mare, că are centura neagră la karate și că i-ar plăcea să găsească un partener de antrenament „cu adevărat serios în privința sportului”.

De fapt, individul nu-i dăduse câtuși de puțin de ales lui Esther. După o săptămână de la acest moment, într-o zi, o abordase la cantină și se așezase în fața ei, ca să nu poată ajunge la pizza, rânjind atât de larg, încât i se vedeau măselele.

— Ce faci? îl întrebase ea.

— Mă lupt cu tine! i-a răspuns el.

— Nu, a replicat Esther, punând tava jos. *Asta înseamnă să te lupți cu mine.*

Câteva minute mai târziu îl pusese deja jos pe J-Dog, printr-o priză pe gât și cu unul dintre brațe bine prins în strânsoare, în timp ce bărbatul încerca să-i atingă fața cu brațul rămas liber, lovind ineficient, cu picioarele lui lungi, podeaua de gresie, sub privirile spectatorilor de ocazie, care strigau și ovaționau pe margine.

— Nu-ți dau drumul până nu zâmbești, i-a spus ea.

Bărbatul a scâncit și și-a arcuit buzele, mimând forțat, cu aproximație, rânjetul de adineauri. Îndată ce l-a eliberat, J-Dog a sărit în picioare, s-a scuturat și a spus:

— Nu se face așa ceva, frate, nu se face!

Când s-a întors la tava abandonată reținându-și propriul zâmbet, de data asta deloc prefăcut, Esther s-a

trezit efectiv față în față — cu câțiva centimetri mai mult sau mai puțin — cu Pearl. Dezbărată de cochilia de haine din avion, se dovedea că Pearl era înaltă și robustă, cu o claie de păr cu șuvițe blonde, strânse într-un nod fragil ce părea în pericol să-i alunece de pe cap. Ochii ei căprui erau la fel de strălucitori pe cât și-i amintea Esther. Ba poate chiar și mai și, pentru că acum străluceau direct spre ea.

— A fost cel mai fermecător lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus Pearl punând pe brațul lui Esther o mână suplă, cu degete lungi. Nu te-ai gândit să dai și niște lecții, nu?

Pearl era jalnică în privința autoapărării. N-avea deloc instinct ucigaș și mereu își punea la îndoială deciziile, retrăgându-și pumnii și abandonând loviturile, apoi hohotind de râs atât de tare, încât se înmuia în strânsoarea lui Esther. După trei lecții, „sesiunile de antrenament” s-au transformat în sesiuni de giugiuleală și ele două s-au mutat din sala de sport în dormitor. Prima dată când s-au culcat împreună, Pearl a întrebat-o, mișcându-și șoldurile în timp ce Esther încerca să-i dea blugii jos:

— Ai mai fost vreodată cu o femeie?

Ofensată, Esther ridicase privirea dintre picioarele lui Pearl.

— Da, cu o mulțime! De ce?

— Calmează-te, Don Juan, replicase Pearl râzând. Nu-ți pun la îndoială priceperea. Doar că pari un pic agitată.

Acela a fost momentul în care Esther și-a dat seama că Pearl ar putea să o încurce. Fiindcă nu numai că, într-adevăr, *era* agitată, cu fluturi în stomac așa cum nu mai simțise de ani de zile... dar Pearl chiar observase asta. Cumva, reușise să-i deslușească starea pe chipul ei bine antrenat sau în trupul său la fel de bine antrenat. Esther nu era obișnuită ca oamenii să vadă ceea ce ea nu voia să-i lase să vadă, iar felul în care o privea Pearl,

felul în care o vedea o tulbura. Drept răspuns, i-a întors cel mai încrezător și liniștitor zâmbet al ei, apoi și-a înfipt cu blândețe dinții în coapsa lui Pearl, pe partea sensibilă din interior, ceea ce a produs o distragere suficient de puternică încât discuția să se oprească acolo. Însă chiar de atunci, chiar de la început, Esther a intuit cât de dificil ar putea fi s-o părăsească pe Pearl.

Acum, după un sezon întreg, gândul la toate acestea — dacă să plece sau să rămână, dacă să țină cont de ecoul neîncetat al avertismentului tatălui ei — avea nefericitul efect de a-i strica dispoziția. A răsucit-o pe Pearl pe o parte și a sfârșit cu grijă sărutul, întinzându-se pe spate în perne, iar Pearl s-a sprijinit de umărul ei.

- În seara asta o să mă fac mangă, i-a zis Pearl.
- Înainte sau după ce cântăm?
- Înainte, după, în timpul.
- Și eu la fel, a hotărât Esther.

Esther și Pearl făceau parte dintr-o trupă care cânta piesele lui Pat Benatar, iar în acea seară era programată să evolueze la petrecere. Întreaga iarnă polară repeta-se și dăduseră spectacole pentru aceiași treizeci și cinci de oameni obosiți să le mai susțină, și așa ajunseseră să semene cu niște copii ce cântau la fluier în fața părinților care, oricât de mândri, nu mai reușeau să-și învingă plictiseala de a mai asculta încă o dată „Hot Cross Buns”. Să cânte pentru niște urechi noi era la fel de stresant ca un concert pe scena de la Madison Square Garden.

— Ar trebui să bem apă, ca să ne pregătim, a spus Pearl, și să nu sfârșim vomitând ca niște cretine.

A adus două pahare și Esther s-a ridicat în coate, ca să nu verse tot conținutul pe ea, în timp ce sorbea din pahar cu înghițituri mari. Antarctica era cel mai uscat loc unde fusese ea vreodată, fiindcă orice picătură de apă din aer se transforma în gheață. Era foarte ușor să te deshidratezi.

— Crezi că oamenii de știință beau atât de mult alcool pentru a răzbuna toți anii ăia dedicați învățaturii? a întrebat Esther.

— Nu, a răspuns Pearl fără nicio ezitare. Ea lucra în echipa de dulgheri.

— Tocilarii sunt cei mai nebuni la petreceri. Când eram la Sydney, mă duceam pe la niște petreceri ciudate, unde toți erau chirurghi, ingineri, stomatologi. Știi că ăia care se dedau la practici sado-maso au un IQ considerabil mai ridicat decât omologii lor care preferă sexul clasic?

— Nu cred că ipoteza asta poate fi testată.

Pearl a zâmbit larg. În gura altminteri catifelată se vedea un canin neobișnuit de ascuțit, o incongruență ce stârnea reacții ciudate în sângele lui Esther.

— Îți poți imagina variabilele?

— Mi-ar plăcea, a spus Esther, dar nu acum. Trebuie să ne grăbim.

Pearl s-a uitat la ceas și a sărit din pat.

— Rahat! Ai dreptate.

Cu câteva ore în urmă, după cină, se îngropaseră în gaura asta de șarpe care le servea drept dormitor, așa că Esther a simțit nevoia să se întindă un pic, înainte să-și îndese în bocanci tălpile încălțate cu șosete.

— Doamne, mă bucur atât de tare că te-ai hotărât să rămâi, a spus Pearl. Nu-mi imaginez cum aș fi înfruntat toate acestea fără tine.

Esther a vrut să-i răspundă, dar și-a dat seama că n-o poate privi în ochi pe femeia din fața ei, pe care, de o bună bucată de timp, o plăcea mai mult decât plăcuse vreodată pe oricine altcineva. Simțea cum tânjea după ea și asta îi invadea pieptul; nu era dorință, ci altceva, mai cunoscut, un lucru pe care-l avusese dintotdeauna cu ea. Era ca și cum *i-ar fi fost dor* de Pearl, în ciuda faptului că ea se afla acolo. O anticipare a dorului, de parcă emoțiile ei n-ar fi înțeles încă ideea că de data asta era diferit, că de data asta rămăsese.

Paranoia tatălui ei a început să-i șuiere în ureche, spunându-i să plece, spunându-i că face o greșală îngrozitoare, egoistă; că o pune pe Pearl în pericol, iar Pearl o privea în continuare cu expresia ei sinceră și afectuoasă, dar și un pic agitată în lipsa unui răspuns de la Esther.

— Și eu mă bucur, a spus Esther.

Acum, mai experimentată în relația cu Pearl, avea încredere că fața n-o să trădeze nimic din starea ei brusc melancolică. În spatele zâmbetului de pe chip, a văzut cum Pearl se relaxează.

— Vino să mă iei după ce te îmbraci, a adăugat ea. Putem să ne încurajăm cu o dușcă.

Pearl a ridicat mâna, simulând cu degetele ei lungi cum ține piciorul unui pahar imaginar.

— În cinstea gloatei. Fie ca ea să ne iubească.

GLOATA S-A ÎNDRĂGOSTIT DE EI. TOȚI CEI PATRU MEMBRI ai trupei luaseră foarte în serios sesiunile de pregătire și chiar reușiseră să încropească niște costumații rezonabile pentru genul de trupe de pletoși ale anilor optzeci: blugi negri și scurte de piele. Esther și Pearl își tapaseră foarte tare părul, cu toate că ar fi fost mai convingătoare dacă ar fi folosit fixativ, lucru pe care nu-l avea nimeni din stație. Trupa cânta bine și arăta bine; au fost ajutați și de faptul că, atunci când a venit momentul să bage în priză instrumentele și amplificatoarele și să înceapă să cânte, toată lumea se abțiguisse deja zdravăn și era dornică să ovaționeze.

Esther cânta acompaniamentul vocal și la chitară-bas, așa că la final, după ce au terminat de interpretat „Hell Is for Children”² și reprezentația s-a sfârșit, o durea tare gâtul și o usturau degetele. Petrecerea se ținea în sala de mese care, în timpul zilei, semăna cu o cantină de liceu, imagine completată acum de mesele lungi și gri

² Iadul e pentru copii, în lb. engl. (n. red.).

din plastic, aliniat pe lângă pereți ca să elibereze spațiul din mijloc, și chiar și fără tuburile fluorescente din tavan și fără setul de lumini pâlpâitoare roșii și mov, speciale pentru petrecere, exista aerul acela de școală gimnazială, care o făcea pe Esther să se simtă tânără și prostuță într-un fel imatur, dar plăcut. Trupa cântase în partea din față a sălii de mese, dedesubtul unei plase de lumini albe și, odată ce spectacolul s-a terminat, din noile boxe montate chiar de Esther cu câteva luni în urmă, în colțurile încăperii, a început să curgă muzică pop.

Podeaua pardosită cu gresie era ocupată până la refuz de oameni roind de colo, colo, cei mai mulți necunoscuți pentru Esther, dar nici între ei; alții stăteau pe șirul de scaune care bloca ușile batante din spatele barului stil bufet, ce duceau spre bucătăria cu mobilier din inox, acum scufundată în întuneric. Esther a observat că echipa nouă, sosită pentru sezonul de vară arăta uimitor de bronzată și sănătoasă, în comparație cu paloarea antarctică a colegilor ei. De asemenea, noile mirosoare erau copleșitoare în diversitatea lor. Când trăiești alături de aceiași oameni, mănânci aceeași mâncare, respiri același aer reciclat, începi și tu să miroși la fel — chiar și pentru un nas ager ca al lui Esther. Acești oameni însemnau, aproape la propriu, o gură de aer proaspăt.

Și o gură de altceva.

Esther se afla în mijlocul unei conversații cu un dulgher nou, din Colorado, pe nume Trev — un bărbat pe care Pearl îl descriesese ca fiind „dornic să-ți faci pe plac” —, atunci când, brusc, a ridicat capul, precum un câine de vânătoare, cu nările fremătând.

— Te-ai dat cu parfum? a întrebat ea.

Dincolo de mirosul de băutură-și-plastic al petrecerii, prinsese ceva, un lucru care o făcea să se gândească, iritant, la locurile de acasă.

— Nu, a spus Trev cu un zâmbet amuzat, privind-o cum se apleacă și-i adulmecă gâtul fără pic de rușine.

— Hmm, a replicat ea.

— Poate că e deodorantul meu, a adăugat Trev. Cedru. Nota dominantă.

— Miroase frumos, a spus Esther. Dar nu, eu mă gândeam — în fine, nu contează.

Acum se aflau mai aproape unul de altul și în ochii prietenosi ai lui Trev a deslușit intenția clară de a flirta, fiindcă era evident că interpretase gestul ei de a-i adu-meca gâtul drept o declarație că ar fi oarecum interesată. Esther a făcut un pas în spate. Chiar dacă n-ar fi fost într-o relație cu cineva, Trev părea genul de bărbat care deține, probabil, o grămadă de echipamente de recreere în aer liber și care ar fi vrut s-o învețe cum să le folosească. Totuși, a admirat felul controlat în care se mișca; îi amintea de antrenorii pe care-i cunoscuse la sala de arte marțiale pe care o frecventase ani de zile.

A deschis gura să flirteze un pic, pentru că, la urma urmelor, nu voia să ruginească, dar chiar atunci nasul ei sensibil a prins din nou aceeași aromă, cea care o tulburase cu o clipă în urmă. Dumnezeuule, ce *era* asta? A propulsat-o direct în bucătăria copilăriei; vedea frigiderul verde, mătăhălos și ineficient, zgârieturile și loviturile de pe dulapurile de arțar, senzația lăsată sub tălpi de linoleumul strămb. Era o aromă vegetală și nu chiar, aproape picantă, și mirosea a *proaspăt*, ceea ce nu era un lucru prea obișnuit în părțile acestea. Rozmarin? Crizanteme? Varză?

Coadă șoricelului.

Răspunsul a răsărit instantaneu și cuvintele s-au rostogolit la loc pe gât din locul unde stătuseră cocoțate, exact în vârful limbii. Coadă șoricelului, achillea, sorocină, brădățul.

— Scuză-mă, a spus Esther și, eludând normele sociale, i-a întors spatele bietului dulgher confuz.

A trecut pe lângă un grup de persoane care-și comparau tatuajele, strânse lângă colțul cu cereale, și s-a

strecurat printre fășiile albastre atârând din tavan, pe care cineva le lipise, se pare, la întâmplare, în tot acest timp respirând precipitat. Urmărea mirosul de neconfundat al ierbii aceleia, mirosul copilăriei ei, deși știa că n-avea niciun rost, chiar dacă se chinuia să-l detecteze. Parfumul era deja o amintire îngropată sub mirosul de pizza, bere și trupuri.

A rămas în mijlocul încăperii, înconjurată de muzică și de conversațiile străinilor, uluită de forța cu care aroma aceea o lovise în inimă. Oare avea cineva un parfum mirosind așa? Dacă da, își dorea să-l ia sau s-o ia în brațe și să-și îngroape fața în pielea sa. De obicei, Esther îi ținea pe ceilalți la distanță; nu se gândea la oamenii lăsați în urmă de-a lungul anilor, nu se gândea la niciunul dintre locurile pe care le numise „acasă” și, în afară de cărțile poștale trimise lunar surorii ei și mamei vitrege, nu se gândea nici la familie. Acest refuz de a se gândi era o acțiune constantă, obositoare, ca și când ar fi ținut un mușchi încordat permanent. Dar aroma de coada șoricelului îi relaxase acel mușchi și, odată cu relaxarea, venise o rudă a aceleiași tristeți resimțite mai devreme, în pragul ușii de la camera lui Pearl.

Pearl însăși se afla în cealaltă parte a sălii, cu fața îmbujorată, cu părul ei tapat ciufulit, de parcă tocmai coborâse de pe motocicletă sau din patul cuiva. Se dăduse cu un ruj violet închis care-i făcea ochii să semene cu niște mure și stătea de vorbă cu o femeie aproape la fel de înaltă ca ea. Esther a pornit spre ele, cu intenția de a se extrage din starea aceea la fel de repede pe cât o năpădisese.

— Tequila, i-a spus ea lui Pearl.

— Ea este Esther, a făcut Pearl prezentările. Electrician. Esther, ea este Abby de la mentenanță, a trăit în Australia anul trecut!

Abby și Pearl chicoteau împreună, vesele și bete. Pearl a turnat câte un shot pentru toate trei, apoi i-a mai turnat unul lui Esther, după ce a văzut că l-a dat pe gât

pe primul. Deja se simțea mai bine, scăpase de starea generală de rău care îi zgâriase simțurile. Era genul de persoană făcută pentru prezent, nu pentru trecut. Nu-și putea permite să uite asta.

Petrecerea își atinsese scopul de a îndepărta izolarea protectoare a celor care petrecuseră iarna în stație și, în curând, au început cu toții să danseze și să bea și mai mult, să joace un joc ciudat în care trebuiau să strige nume de păsări, apoi să mai bea ceva. Predictibil, un tocilar a vomitat. Pearl și Abby au petrecut un timp țipând fericite una la alta detalii despre o cunoștință comună din Sydney, o persoană cu un câine foarte rău, iar apoi Pearl a tras-o pe Esther pe ringul improvizat și și-a încolăcit trupul lung, cu picioare lungi, pe trupul mai scurt al lui Esther. Muzica era pătrunzătoare și pulsatilă și, în curând, se frecau una de alta ca și când ar fi fost într-un club adevărat, și nu într-o cutiuță încălzită, în vasta întindere a gheții arctice, la multe mii de kilometri distanță de orice putea fi numit civilizație.

Esther i-a dat lui Pearl părul la o parte de pe fața asudată și a încercat să nu se gândească la familia ei sau la avertismentele tatălui său ori la zilele scurse de la data de 2 noiembrie. În schimb, s-a concentrat asupra prezentului, asupra bubiturilor ritmice ale basului și a senzației lăsate de trupul lui Pearl lipit de trupul ei, spunându-și: *Îmi doresc să pot face asta la nesfârșit.*

Însă, în ceea ce privește trupurile, nu există „la nesfârșit”, așa că în cele din urmă a trebuit să meargă să facă pipi.

În contrast cu larva zgomotoasă a petrecerii, baia din capătul culoarului era aproape tulburător de tăcută atunci când Esther a dat buzna înăuntru, trântind ușa și băjbâind să-și desfacă blugii. Sunetul jetului de urină a răsunat puternic în bolul de inox. Își auzea propria respirație încărcată de aburii alcoolului, îngreunată de la dans și răgușită de la vorbit. Apa s-a revărsat în closet cu un muget sălbatic. În fața chiuvetei, și-a suflecat mânecile

și s-a oprit o clipă să se privească în oglindă. Și-a netezit cu un deget una dintre sprâncenele negre, a fluturat din gene spre ea însăși și a răsucit pe deget câteva șuvițe de păr, ca să dea buclelor lejere o formă mai bine definită. Apoi s-a oprit. A mijit ochii.

Pe conturul oglinzii era un șir de mici semne, dăre maro-roșiatice împrăștiate pe luciul acesteia. Erau simetrice, dar nu identice, câte una în fiecare colț, o alunecare de deget sau de pensulă. S-a aplecat mai mult, cercetându-le cu atenție, și a înmuiat un șervețel ca să le șteargă. Șervețelul a rămas inutil chiar și după ce a adăugat săpun. A simțit cum inima i se ridică în gât, și apoi a încercat să râcăie urmele, dar n-a lăsat în ele nici măcar o zgârietură.

S-a dat înapoi atât de iute, încât a fost aproape să cadă.

Ar fi fost imposibil ca cineva care avusese o copilărie ca a lui Esther să nu recunoască urmele de sânge uscat și cu atât mai puțin pe acelea care nu pot fi înlăturate, și oricine cu o copilărie ca a ei ar fi recunoscut imediat ce pot însemna dărele acelea însângerate. A simțit iar mirosul de coada șoricelului, cu toate că nu-și dădea seama dacă răsărise din mintea ei sau era chiar acolo, în baie.

Sânge. Ierburi.

Cineva de aici avea o carte.

Cineva de aici folosea magia.

— Nu, a spus Esther cu voce tare.

Era beată, era paranoică, fusese închisă timp de șase luni într-o cutie de ciment, iar acum vedea chestii.

S-a îndepărtat de oglindă, cu ochii pironiți în continuare asupra propriului chip dominat de teroare, îngrozită să întoarcă spatele oglinzii. Când s-a izbit de ușa de la baie, s-a răsucit iute pe călcâie și a ieșit în viteză, luând-o la goană pe coridorul îngust, spre sala de gimnastică. Partea cu echipamentele era atât de luminată, încât părea că vibrează, iar pereții verzi și aparatele așezate în șiruri mecanizate, pe gresia cenușie făceau ca totul să capete

o paloare bolnăvicioasă. Pe una dintre băncile cu greu-
tăți se giugiulea un cuplu și cei doi au chităit speriați
atunci când Esther a dat buzna înăuntru și a trecut glonț
pe lângă ei spre baia albă, cu o singură cabină, a sălii de
sport.

Pe oglindă erau aceleași semne maroniu-roșcat,
desenate identic. Ca și pe oglinda toaletei de la camera
de recreere, și în cea de lângă laborator, și în cea de lângă
bucătărie. Esther s-a împleticit spre dormitorul ei, cu
inima în gât, dar slavă cerului, oglinda aceea era neatinsă.
Probabil că nu fuseseră marcate decât oglinzile din băile
comune – o slabă consolare. Nu putea sparge toate oglin-
zile din stație fără să atragă atenția asupra ei sau fără să
intre în bucluc.

A închis ușa în spatele său, stând în fața oglinzii
cu palmele așezate pe comoda scundă, sprijinită cu toată
greutatea pe tăblia de lemn, ca să poată gândi. Evident,
era un fel de vrajă cu oglinzi, însă se simțea prea înfrico-
șată și beată ca să-și amintească ce anume ar putea atrage
după sine acest lucru. Una dintre cărțile familiei sale
putea transforma o oglindă într-un soi de cerc al stării de
spirit, sticla reflectând pentru aproximativ o oră adevă-
ratele emoții ale unei persoane, apoi mai era și oglinda
aceea din Albă ca Zăpada, cea care îi spunea reginei male-
fice cine este cea mai frumoasă din țară... Dar genul acela
de magie era o tâmpenie din poveștile cu zâne sau ținea
de realitate?

Avea nevoie de seriozitate și limpezime. A lăsat
capul în jos și și-a reglat respirația. Pe comodă, prins
între palmele ei, stătea romanul pe care se apucase să-l
traducă din spaniolă în engleză, iar Esther a fixat cu pri-
virea coperta lui verde, familiară, bordura decorativă și
schița stilizată a unei uși întunecate de sub titlu. *La Ruta
Nos Aportó Otro Paso Natural*, de Alejandra Gil, în 1937.
Din câte reușise Esther să afle, acest roman fusese primul
și singurul publicat de Gil – și era, totodată, și singurul
obiect pe care-l avea de la mama ei, Isabel.

Pe copertă, la interior, se afla o notă scrisă mărunt,
cursiv: traducerea titlului, redată cu scrisul de mână
perfect al maică-sii. „Amintește-ți”, notase mama ei ca
pentru sine, în engleză: „Cărarea însăși îți arată următo-
rul pas firesc.”

Mama vitregă a lui Esther, Cecily, îi dăduse acest
roman când împlinise optsprezece ani, cu o zi înainte
de a pleca definitiv de acasă, iar la vremea aceea Esther
avusese nevoie de traducere. Spaniola ar fi putut fi limba
ei maternă, însă Isabel murise atunci când Esther era
prea mică pentru ca să vorbească, așa că rămăsese doar
limba vorbită de mama ei. Însă câteva luni mai târziu, își
tatuase de-a lungul claviculei titlul în spaniolă al cărții:
„la ruta nos aportó” în dreapta și „otro paso natural” în
stânga. Un palindrom care putea fi citit în oglindă.

Părea că petrecerea avusese loc cu multe ore în
urmă, cu toate că transpirația apărută după ce dansase
încă nu i se uscaser pe piele. Se dezbrăcase și rămăsese
doar într-un maieu negru, iar acum tremura de-a binelea.
Vedea în sticla oglinzii cuvintele tatuajului. Încolăcite pe
după bretelele bluzei. Când își făcuse acest tatuaj de-abia
fugise de acasă, din mijlocul familiei, și se trezise rătăcită
și înfricoșată într-o lume care, dintr-odată, își pierduse
orice fel de structură, așa că fie și doar sugestia unei cărări
(căci de următorul pas, venit de la sine, nici nu se putea
pune problema) o liniștise nespuse de tare. Însă acum se
apropia de treizeci de ani, vorbea excelent spaniolă și, cel
mai important, chiar citise romanul acela, înțelegând că
titlul dat de Gil nu avea deloc darul de a liniști pe cineva.
El vorbea mai degrabă despre un soi de mișcare presta-
bilită, o cărare construită de societate, care să-i oblige pe
oameni, și mai ales pe femei, să urmeze o serie de pași
despre care fuseseră păcăliți să creadă că și-i aleseseră
singuri.

În ultima vreme, cuvintele o izbiseră ca un strigăt
de revoltă; ideea nu era să urmeze cărarea, ci să se abată
de la ea. De fapt, exact această propoziție o ajutase să ia

decizia de a ignora poruncile de demult ale tatălui ei și de a rămâne în Antarctica și pentru sezonul de vară.

O decizie care acum o îngrozea și pe care simțea că e posibil s-o regrete.

„Pleacă în fiecare an, pe 2 noiembrie, îi spusese el, altminteri cei care au ucis-o pe mama ta vor veni și după tine. Și nu doar după tine, Esther. Vor veni și după sora ta.”

În ultimii zece ani îl ascultase, se supusese. La fiecare 1 noiembrie își făcuse bagajele și la fiecare 2 noiembrie își luase tălpășița, uneori conducând toată acea zi lungă, poate și noaptea, alteori schimbând autobuzele, avioanele, trenurile, nedormită ore în șir. Din Vancouver spre Mexico City. Din Paris spre Berlin. Din Minneapolis spre Antarctica. În fiecare an, cu precizia unui ceasornic, mai puțin în acest an. Acum, ignorase avertismentul. Anul acesta hotărâse să rămână.

Iar acum se găsea în data de 5 noiembrie, stația era plină de străini și unul dintre ei adusese cu el o carte.

2

Motanul se întorsese.

Joanna îl auzea zgrepțănând la ușa de la intrare, un sunet tânguitor ca al unor ramuri atingând acoperișul în legănarea lor. Era cinci după-amiază și începuse deja să se întunece, iar argintiul cerului zărit pe fereastra bucătăriei cobora din albul lui umbrat într-un cenușiu murdar, de cărbune. Crainicul care anunțase de dimineață, la radio, starea vremii spusese că s-ar putea să ningă și asta sperase Joanna toată ziua; îi plăcea tare mult prima ninsoare din iarnă, când toate nuanțele estompate de cafeniu ale pământului adormit se trezeau la un soi nou de viață, toate asprimile lui rugoase deveneau brusc delicate, când tot ce era solid căpăta o textură dantelată și lipsită de consistență. O vrajă care nu avea nevoie de cuvinte ca să se materializeze an după an.

Motanul a zgrepțănat iar și Joannei i-a tresărit inima. Îl văzuse încă de săptămâna trecută dând târcoale grădinii moarte – era un cotoi tânăr, cu capul aproape pătrat, slab mort și dungat, iar ea scosese într-o seară un castron cu ton, în altă seară un castron cu sardine, iar acum motanul se obrăznicise. În clipa asta însă, nu se putea ocupa de el: aprinsese aragazul, ierburile se coceau într-o oală și avea mâinile pline de sânge.

Chestia asta din urmă era vina ei. Se tăiase prea adânc pe dosul mâinii stângi și, în loc să obțină un picurat, se alese cu un șuvoi. Chiar și după ce măsurase jumătatea de uncie de care avea nevoie, mâna continuase să sângereze lent prin bandaje și o durea mai tare decât se